

Vzal jsem si psychologa do rodiny
aby mne ochránil před tím,
když skřípou kola a písek sype na dno.
Temnota je sytá jako krmení,
když se na povel rožne v oknech.
Dívá se na mě potmě a v zrcadlech.

Naloženou hlavu do lihu,
abych alespoň na chvíli zkameněl.
A šedý čtverec obarvil na modro.

Pomalů se vytrácím z večírku,
abych mohl zrdhnout navždy.
Ale otevřu dveře a v mozku se rozštěká
zvon v rytmu ranní znělky.
A pak mě uchopí
jako chapadlo, rozdrtí na prach.

Doktore už vím, kdo to je, ale vždycky to zapomenu.

Tak mi alespoň pochval dceru ty zkurvysyne,
a k tomu záhon květin.
Když mi stejně nemůžeš pomoci,
tak nechej věci doutnat černě.
Stejně si stelem a tak taky chrápem,
jak velká rodina,
která si ze samé lásky staví popraviště.

Doktore už vím, kdo to je,
doktore už vím, kdo to je...
Doktore, kdo to je?